

Tóth Gabriella

A mákszem

Egyszer volt, hol nem volt, élt egy kis mákszem a nagy mákmezőn. Ő volt a legkisebb és a legfényesebb mákszem az egész mezőn. Minden nap álmodozott arról, hogy milyen lenne elhagyni otthonát, és megismerni a nagyvilágot. De a többi mákszem mindig lebeszélte erről. - Maradj csak itt velünk - mondták neki. - Itt biztonságban vagy, és nem kell félned semmitől. A nagyvilág veszélyes és kegyetlen hely. Nem való neked. A kis mákszem azonban nem hallgatott rájuk. Egy nap, amikor egy erős szél fújta a mezőn, elszakadt a száráról, és elrepült a levegőben. Úgy érezte magát, mint egy madár, aki szabadon szárnyal az égen. Látta a napot, a felhőket, a hegyeket és a völgyeket. Csodálta a színes virágokat, a zöld fákat és a csillogó patakokat. Olyan boldog volt, mint még soha. De nem tartott sokáig az öröme. Hamarosan egy sötét felhő takarta el a napot, és elkezdett esni az eső. A kis mákszem ijedten kapaszkodott egy lebegő pihébe, de az sem tudta megvédeni a vízcseppektől. Aztán egy hatalmas villám hasította át az eget, és egy dörgés rázta meg a levegőt. A kis mákszem elvesztette az egyensúlyát, és lezuhant a földre. Ott feküdt egy sáros tócsában, átázva és fázva. Nem látott semmit maga körül, csak sötétséget és esőt. Sírva gondolt arra, hogy milyen jó volt otthon a mezőn, ahol meleg volt és nyugalom. Bánkódva kívánta vissza a többi mákszemet, akikkel együtt nőtt fel. - Bocsánatot kérek tőletek - suttogta magában. - Igazatok volt. A nagyvilág nem való nekem. Csak szeretnék visszamenni hozzátok. De senki sem hallotta őt. A kis mákszem úgy érezte magát, mint egy elveszett gyermek. De nem adta fel a reményt. Emlékezett arra, hogy hallott valamit arról, hogy ha valaki nagyon akar valamit, akkor az teljesülhet. Úgyhogy összeszedte minden erejét, és így imádkozott: - Kérlek, segíts nekem! Szeretnék hazamenni! Szeretnék újra látni mindenkit! Szeretnék boldog lenni! És akkor történt valami csodálatos. A felhők szétnyíltak, és egy napsugár világította meg őt. Egy madár észrevette a tócsában, és leereszkedett érte. Megfogta óvatosan a csőrével, és elrepítette vissza a mezőre. A kis mákszem alig hitt a szemének. Ott volt újra az otthona! Látta a többi mákszemet, akik aggódva várták. Amikor meglátták, hogy él és jól van, nagy örömmel fogadták. Megölelték, megcsókolták, és elmondták neki, hogy mennyire hiányzott nekik.

Bocsánatot kérek tőletek - mondta a kis mákszem. - Hülyeséget csináltam. Nem kellett volna elhagynom a mezőt. Most már tudom, hogy itt van a helyem.

Nem kell bocsánatot kérned - mondták a többiek. - Mindenki hibázik néha. A lényeg, hogy tanulj belőle. Mi mindig szeretni fogunk téged.

A kis mákszem boldogan mosolygott. Megköszönte a madárnak, hogy hazahozta őt, és elbúcsúzott tőle. Aztán visszament a szárához, és újra beilleszkedett a mezőbe.

De nem felejtette el soha az utazását. Sokszor mesélt róla a többi mákszemnek, akik kíváncsian hallgatták. A kis mákszem sokat tanult a nagyvilágról, de még többet önmagáról. Megértette, hogy nem kell messzire mennie ahhoz, hogy boldog legyen. Elég volt csak meglátnia a szépséget és a szeretetet maga körül.